

MOEDER, DOCHTER, MINNARES

Heleen van Royen

Moeder, dochter,
minnares

the house of books

Eerste druk, november 2020
Tweede druk, december 2020
Derde druk, november 2021

© Heleen van Royen, 2020
Een uitgave van The House of Books, Amsterdam 2020
Omslagontwerp: Riesenkind, 's-Hertogenbosch
Omslagbeeld: © Yvette Kulkens
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6185 8
ISBN 978 90 443 6062 2 (e-book)
NUR 401

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Bart

SCHRIJVER

De jubilaris spreekt	9
Moet ik jou kennen?	15
Stijve heupen	19
Uit je comfortzone	21
Klatergoud	25
Wie maakt me los?!	29
Een eigentijdse femme fatale	33

DOCHTER

Vaderdag	43
Mijn moeder bemoederen	45
Nooit meer naar huis	47
Het doet zo zeer	51
Maria, Johanna of Petronella	53
Jouw laatste adem	57
De dag dat ik mijn vader en moeder begroef	59

MOEDER

Het zal je moeder maar zijn, door Sam van Royen	79
Contactadvertentie	83
Het zal je moeder maar zijn, door Olivia van Royen	87
Het beste nieuws ooit	89
In mijn tijd had je dat allemaal niet	93
Bevallen en opstaan	97

MINNARES

55 - 34 = 21	113
Bruiloft in Boedapest	117
Tieten, schieten, helikopters	119
Het herentoilet	123
Gênante gesprekken	127
De kleine lettertjes	129
Een naakte chick	133
Mijn kleine triomf	137
Jip en Janneke nemen xtc	141

VROUW

Vrouw met ballen	155
Hartklachten	169
Ongegeneerd en uitdagend	171
Hollands verjaardagsfeest	173
Verhuisbericht	175
Tienduizend stappen	177
Gesprek met mijn botoxarts	179

VRIENDIN

Het G-kransje	195
George, Fadi en ik	199

De jubilaris spreekt

Laat ik vooropstellen dat ik me nooit een schrijver heb gevoeld. Ja, ik weet dat ik kan schrijven. Maar ik kan ook fietsen. En zwemmen. Een beetje tennissen. En lopen. Schrijven is voor mij niets anders dan denken op papier. De zinnen in mijn hoofd lopen er makkelijk uit. Ik kan een verhaal bedenken en dat over driehonderd pagina's uitsmeren. Maar maakt dat me tot een schrijver of een fantast die goed is met woorden?

Bij een schrijver denk ik altijd aan Harry Mulisch, het prototype. De man met de pijp. De grote denker. De schepper met zijn zelfgecreëerde universum. Zijn zorgvuldig geconstrueerde oeuvre. De man die elk jaar de Nobelprijs zou winnen, maar die niet won. De onsterfelijke, die stierf.

Hij was ook de man die ooit geïrriteerd een wegwerpgebaar maakte toen een journalist mijn naam noemde. Harry beschouwde mij niet als een collega. Dat wat ik deed, was geen schrijven. Hij had me niet gelezen. Dat was ook niet nodig. Hij hoefde maar één blik op een pagina van mijn werk te werpen, dan wist hij genoeg. Te veel wit. Te weinig tekst. Als mijn geheugen me niet in de steek laat, zei hij dat het voor hem volstond om het boek op zijn kop open te slaan, want dan zag hij het al. Geen literatuur. Geen schrijver.

Ik was niet beledigd of gekwetst.

Ik schreef geen ingezonden brief.

Ik begon geen polemieek.

Het amuseerde me.

En het bevestigde wat ik al dacht: ik ben geen schrijver. Schrijven is voor mij niet als ademen. Ik kan makkelijk zonder. Arnon Grunberg, dat is een schrijver. Meer dan Mulisch ooit was, maar dat terzijde.

Negentig procent van de tijd schrijf ik niet. Negentig procent van de tijd ben ik een mens dat net als alle andere mensen de dag doorkomt met ditjes en datjes tot de nacht en de daaropvolgende dag aanbreekt. Ik bevind me graag in en om mijn huis. Ik ben geen grote avonturier. Ik houd van overzichtelijkheid, rust en regelmaat.

Ik denk meer aan schrijven dan dat ik schrijf en ik vind dat ik meer zou moeten schrijven. Maar eigenlijk haat ik schrijven. Ik haat schrijven zoals Andre Agassi tennis haat. Dat is me het meest bijgebleven van zijn biografie, hoe hartstochtelijk Agassi tennis haat. Op een gegeven moment biecht hij het op aan Steffi Graf in de verwachting dat ze geschokt zal zijn. In plaats daarvan reageert ze met een blik van: natuurlijk, dat doen we toch allemaal?

Ik haat schrijven omdat het volmaakte verhaal niet bestaat. Er is altijd wel iets op aan te merken. Elke alinea, elke zin, elk woord, elke wending kan anders. Dat besef werkt verlamdend. Als je die blokkade weet te overwinnen, als je durft te geloven in je verhaal, als je de ruimte geeft aan je innerlijke noodzaak om je in schrift uit te drukken, dan kan er iets moois ontstaan. Iets wat anderen willen lezen.

Je mag gerust weten dat op het moment dat ik aan een column of een boek werk, ik me dan wél een schrijver voel. Een professional, geen amateur. Ik schrijf en uitgevers willen het uitgeven. Lezers willen het lezen. Ze zijn bereid ervoor te betalen. Dus nu, op dit moment, nu ik achter een laptop zit en deze zinnen produceer, nu voel ik me een schrijver. En morgen,

als ik weer verder ga met dit boek, zal ik me weer even een schrijver voelen. Je bent alleen een schrijver als je schrijft.

Mij aan het schrijven krijgen is een uiterst moeizaam proces dat uren kan duren, soms zelfs dagen. Voordat ik mezelf naar mijn bureau sleep, maak ik eerst tal van omtrekkende bewegingen. De honden moeten uit. De vaatwasser moet leeg. De was uit de droger. Is de kliko al gelegegd? En de brievenbus? Als ik niks meer kan verzinnen, zet ik koffie. Daarna ga ik achter mijn bureau zitten en klap ik mijn laptop open. Denk niet dat ik dan meteen aan het schrijven sla, welnee. Eerst moet ik naar een zielig hondenfilmpje kijken. Zielige hondenfilmpjes zijn geweldig. Ze beginnen met een magere, angstige en zwaar verwaarloosde hond die meestal in een hoek van een verlaten parkeerterrein zit te blaffen. Hij wordt gevonden door een onzichtbare redder wiens stem de voice-over is. De stem zegt: 'Toen ik deze hond zag, wist ik dat ik hem moest redden voordat het te laat was.' De stem heeft ook een hand. De hand komt in beeld met een touw en een lus die om de nek van de hond gaat. De hond verzet zich. Hij schudt woest met zijn kop en valt uit naar zijn redder. 'Rustig maar, alles komt goed,' zegt de redder. 'Je weet het nu nog niet, maar wij worden vrienden.'

De stem brengt de hond naar de dierenarts. Die geeft hem brokjes en injecties en scheert zijn verviltten vacht af. De hond gaat mee naar het huis van zijn redder en verandert geleidelijk van een scharrig, schuw beest naar een prachtig dier met een glanzende vacht dat zich steeds makkelijker laat aaien en daar zichtbaar van geniet. Dat blij in de tuin speelt met andere honden, want een echte redder woont altijd met meerdere honden. Zodra de zielige zwerfhond een blijde huishond is geworden, wordt er een *forever home* voor hem gezocht. Op dat punt beginnen mijn ogen te tranen. Een forever home, wie wil dat niet? Soms houdt de redder het beest toch zelf, omdat

hun band te sterk is geworden. Dat is de ultieme afloop van een zielig hondenfilmpje, dat je de redder samen met de hond in bed of op de bank ziet liggen, innig verstrengeld.

Als het hondenfilmpje klaar is, lees ik nieuwsberichten waarvan ik doe alsof ze me interesseren. Daarna werk ik mijn social media bij. Soms check ik mijn banksaldo. En dan, als ik echt niets meer kan bedenken, open ik het programma Word, gevolgd door het document waaraan ik werk. Er is geen uitweg meer. De schrijver schrijft.

Mijn eerste roman verscheen in het jaar 2000. Het was het jaar waar iedereen naar uitkeek. Overal kwam je klokken tegen die aftelden naar de millenniumwissel. Er werd gevreesd dat computers op hol zouden slaan, maar die angst bleek ongegrond. 1 januari 2000 was de deadline voor mijn debuut. Die heb ik gehaald.

De gelukkige huisvrouw heeft me meer gebracht dan ik ooit voor mogelijk had gehouden. Het verhaal over Lea die na een helse bevalling in een postnatale psychose belandt, is tot toneelstuk bewerkt, verfilmd en daarna nóg een keer tot toneelstuk bewerkt. Ook is het vertaald in vele talen.

In Duitsland, Frankrijk en Engeland werd het boek zeer lovend besproken, in Nederland werd het met de grond gelijk gemaakt. Dit was verwarrend. Als ik besloot geen waarde te hechten aan de negatieve recensies, dan moest dat ook gelden voor de positieve. Ik besloot me aan mijn plan te houden en me vooral te richten op mijn lezers. Voor hen schreef ik. Waren zij tevreden, dan was ik dat ook. Wilden zij meer, dan zou ik proberen te leveren.

Want wat krijg je als je eenmaal een succesvol boek hebt geschreven? Verwachtingen. Torenhoge verwachtingen. Zowel je uitgever als je lezers hopen dat je je kunst nog heel vaak zult

herhalen, terwijl je zelf al heel blij bent dat het je één keer is gelukt.

Ik heb niet verzaakt. Na *De gelukkige huisvrouw* verschenen meer romans van mijn hand. Daarnaast schreef ik columns en non-fictie. Elk boek vond zijn weg naar de lezer en belandde in de bestsellerlijst. Het woord *commercieel* begon aan me te kleven. Heleen van Royen werd een merk genoemd. Een succesvol merk. Ik vond en vind het niet erg. Laat mij maar de Coca-Cola van de schrijvers zijn. Laat mij maar huilen op weg naar de bank.

In de twintig jaar dat ik met schrijven de kost verdien, heb ik geen enkele prijs gewonnen. Wel werd ik in 2017 in België geëerd met mijn eigen ster op de boulevard van Oostende. Ik kreeg hem voor de film die ik over mijn moeder had gemaakt, maar ook voor mijn oeuvre als schrijver. De feestelijke onthulling vond plaats onder leiding van Rick de Leeuw. Hij sprak lovende woorden over mijn werk. Die deden me goed. De ster lag onder een hoopje zand. De Leeuw overhandigde me een bezem. Ik mocht mijn eigen ster tevoorschijn vegen, terwijl de camera's klikten. Een gedenkwaardig moment. Mijn ster ligt er nog steeds, daar op de boulevard. De Belgen onderhouden hem keurig. Onlangs kwamen de schoonouders van mijn dochter hem toevallig tegen. Ze maakten er een foto van en stuurden die naar mij. Ook dat deed me goed.

Er zijn schrijvers die geloven dat verhalen door het universum zweven en dat je ze alleen maar hoeft te plukken. Ik ben niet zo'n schrijver. Mijn brein is het enige universum dat ik ken. Daar zweven de ingrediënten waarmee ik een verhaal maak. Daar pluk ik de elementen uit, rijg ze aan elkaar, speel ermee, trek eraan, ik hussel de boel door elkaar en bepaal de nieuwe volgorde. Het resultaat wordt zo mooi, lelijk, sappig of droog als

ik wil. Ik overgiet het met een romige saus en dien het dampend op. Hier, zeg ik tegen mijn lezer, dit is het. Dit is wat ik deze keer te vertellen heb. Kijk het monster maar in de bek. Lees het maar, als je durft. Misschien verveelt het je. Dat hoop ik niet. Misschien ga je lachen. Altijd goed. Misschien moet je huilen. Ik voeg een zakdoek bij. Misschien troost het je. Misschien verschaft het je een inzicht dat je nog niet had en helpt het je de wereld beter te begrijpen. Dat is het hoogst haalbare. Het grootste compliment.

Ik heb jou, beste lezer, de afgelopen twintig jaar gevoed met mijn boeken. Ik weet niet hoeveel je er hebt gelezen, het maakt ook niet uit, want je bent nu hier. Ik heb je gevangen. Je zit in de bek van mijn nieuwste monster. Wat je gaat lezen, is geen roman, maar een bundel vol verhalen. Verhalen die geschreven moesten worden, uit mijn leven gegrepen. Het schrijven was zoals altijd een kwelling en een genot. Het genot overheerst, want als het lukt, als ik alle hindernissen heb overwonnen, alle omwegen heb bewandeld, alle angsten heb bezworen en ben toegekomen aan het schrijven, aan dat wat ik het beste kan, dan volgt de verlossing. Wanneer ik innig samenval met mijn tekst, zoals de redder met zijn zwerfhond, dan weet ik weer wat ik soms vergeet: dat Harry er wel vaker naast zat. Schrijven is *my forever home*.

Moet ik jou kennen?

Ik ben een BN'er. Als BN'er mag je niet klagen, dat is een ongeschreven regel. Want je hebt een interessant leven, je ontmoet andere BN'ers, je mag naar leuke feestjes, je verdient goed en je wordt overal met een rode loper ontvangen. Allemaal waar. Maar mag ik bij hoge, hoge uitzondering toch even klagen over twee nadelen van BN'er zijn?

Met stip op één: mijn naam wordt al twintig jaar (!) verkeerd gespeld. Al twintig jaar schrijf ik boeken en columns. Al twintig jaar staat Heleen van Royen prominent op de kaft en boven de columns. En nog steeds wordt mijn naam vaker fout gespeld dan goed. In kranten, in bladen, op internet – het is ongelooflijk. Mijn manager krijgt dagelijks mailtjes voor Heleen van Rooyen, Heleen van Rooijen en Hellen van Roijen. Het zijn doorgaans verzoeken van journalisten of pr-mensen, die feiten horen te checken voor ze iets de wereld in sturen. Of het zijn berichten van fans, die beweren dat ze al mijn boeken hebben gelezen en die nu willen dat ik een boek over hun leven schrijf. Hoe dan? Eén keer de foute spelling googelen en je ziet hoe het hoort. Dan zegt Google: *Bedoelde u Heleen van Royen?*

Nadeel nummer twee: ik ben bekend, maar niet beroemd in de Linda de Mol-klasse. Dat is de klasse waarin iedereen weet wie je bent. Ik ben bekend in een andere, lagere categorie, en dat brengt geregeld ongemakkelijke situaties met zich mee. 'Ken ik jou? Jij bent bekend, toch? Moet ik jou kennen? Ben jij die

schrijfster? Ik lees nooit boeken.’ Als een gesprek zich zo opent, is voor mij de lol er snel af.

Laatst was ik op de bruiloft van de zus van Bart. Ik verkeerde in de veronderstelling dat iedereen wel zo’n beetje wist wie ik was – immers, de vriendin van Bart, die veel ouder is, die schrijfster. Maar toen ik een van de bruiloftsgasten complimenteerde met zijn speech, ontspoon zich de volgende conversatie.

‘Hoi, ik wilde even zeggen dat je supergoed hebt gesproken, echt heel geestig.’ Ik geef de man een hand en stel me netjes aan hem voor. Ik denk nog: leuk voor hem, compliment van een schrijfster.

‘Dank je,’ antwoordt hij. ‘In welke hoedanigheid ben jij hier?’

‘Ik ben de vriendin van Bart, de broer van de bruid.’

‘Ah. En wat doe je in het dagelijks leven?’

‘Ik ben schrijfster.’

‘Leuk. Wat schrijf je?’

‘Romans, columns.’

‘Moet ik je kennen?’

Het begint te wringen. Mijn schoonmoeder is inmiddels naast me komen staan.

‘Tja, wat is moeten?’

‘Wat was je naam ook alweer?’

‘Heleen van Royen.’

‘Zegt me niks. Kan ik je boeken kennen?’

‘Misschien.’

‘Noem eens wat titels.’

Op dit moment heb ik spijt van mijn compliment.

Mijn schoonmoeder staat inmiddels nerveus te glimlachen. Ze wil best helpen, maar weet niet hoe.

‘*De gelukkige huisvrouw, Godin van de jacht, De mannentester, STOUT...*’

Alsof je Paul McCartney vraagt zijn grootste hits op te dreunen. Het voelt als een vernedering.

De spreker schudt zijn hoofd. Er rinkelen geen belletjes.

‘Haar boeken zijn verfilmd, hoor,’ probeert mijn schoonmoeder.

Ik kan wel door de grond zakken. Ik kan moeilijk roepen dat ik best beroemd ben, dat ik meer dan een miljoen boeken heb verkocht. Dat ik bekendsta als ‘publiciteitsgeil’ omdat ik veel aandacht in de media krijg, dat ik een vraag ben in 30 Seconds en Triviant. Blijkbaar is het allemaal niet genoeg geweest, want deze man van in de veertig heeft geen flauw idee wie er voor hem staat.

‘Ik ga even een drankje pakken,’ zeg ik ten slotte. ‘Googel me maar als je thuis bent. Het is Van Royen, met één o.’

Stijve heupen

Vroeger, heel lang geleden, toen ik nog jong en wild was, dompelde ik me geregeld onder in het Amsterdamse nachtleven. Ik toupeerde mijn haar, trok met een kohlpotlood dikke zwarte lijnen rond mijn ogen, hees me in een kort rokje en maakte tot in de kleine uurtjes menige dansvloer onveilig.

Ik had geweldige moves, vond ik zelf, en die liet ik ongemeneerd zien. Stijldansen had ik nooit geleerd, maar discodansen kon ik als de beste.

Nog niet zo heel lang geleden, toen ik al wat ouder en minder wild was, ontmoette ik Bart, een drummer. ‘Muzikanten dansen niet’ was zijn lijfspreuk, maar natuurlijk lukte het me toch een keer om hem te verleiden. Bart bewoog zich soepel en ritmisch op de dansvloer, schijnbaar moeiteloos. Het waren kleine, subtiele bewegingen, heel sexy. Toen ik mijn moves ertegenover zette, begon hij te schateren.

‘Jij hebt geen enkel gevoel voor ritme. Het ziet er niet uit,’ zei hij. ‘Je beweegt housterig en je zwaait raar met je armen. Heel erg jaren tachtig, ha ha.’

Bart neemt tegenover mij nooit een blad voor de mond. Dat kun je eerlijk noemen, maar ook dodelijk.

Ineens schaamde ik me voor mijn moves. Ineens verbleekte de mooie herinnering aan alle momenten waarop ik meende te hebben geschitterd in de disco. *Maybe my hips did lie*. En was ik zo dom ze te geloven.

Dansen met Bart liet ik daarna wel uit mijn hoofd. Ik waagde me alleen nog op een dansvloer als ik heel dronken was. De zelfverzekerdheid die ik decennialang had gehad, was als sneeuw voor de zon verdwenen.

Eind 2018 kreeg mijn manager Marit een mailtje van een tv-producent. Het programma *Dancing with the Stars* kwam terug op de buis en het leek de producent ‘fantastisch’ als Heleen van Royen een van de sterren zou zijn.

‘Volgens Bart heb ik geen enkel gevoel voor ritme,’ somberde ik tegen Marit.

‘Je wordt getraind door een professionele danser,’ stelde zij ertegenover. ‘En het betaalt goed.’

We namen een proefles bij Euvgenia Parakhina en haar danspartner Peter Bosveld, twee toppers met acht kampioens-titels op hun naam. Tijdens die les liftte Peter me hoog boven zijn schouders. Het was ineens alsof ik zweefde. Het was ineens alsof alles mogelijk was, ook dansen. Manager Marit filmde mijn eerste stijldansstapjes en was apetrots.

‘Bart is gek,’ zei ze stralend na de les. ‘Je bent een natuur-talent.’ Dit is waarom Marit mijn manager is: zij gelooft in mij.

Peter en Euvgenia zetten me weer met beide benen op de grond.

‘Je heupen zijn aardig stijf,’ zei Peter. ‘Maar je laat je gelukkig wel leiden.’

‘De competitie zal moordend zijn,’ waarschuwde Euvgenia me. ‘Je zult heel, heel hard moeten trainen. Maar het is niet hopeloos. Je kunt het leren. En het grootste voordeel: jouw niveau is zo laag dat er bij jou veel vooruitgang mogelijk is. Je kunt groeien. Dat is leuk voor het programma.’

‘Waar moet ik tekenen?’ vroeg ik Marit. Ze wees me de stippel-lijn.

Uit je comfortzone

Ik heb meegedaan aan *Dancing with the Stars*. Het was een avontuur om nooit te vergeten. Voordat het programma begon, wist ik dat de kans dat ik de finale zou halen klein was. Immers: ik ben een vijftigplusser. Mijn beroep is schrijver. Schrijvers doen hun werk zittend, altijd in dezelfde houding. Daarnaast heb ik geen enkele ervaring of affiniteit met dansen. Bij de drie zumbaklasjes die ik ooit deed, was ik degene die naar links sprong, terwijl de rest rechts afsloeg. Ten slotte: ik heb nauwelijks gevoel voor ritme.

Hoewel dit meer dan genoeg redenen zijn om níét deel te nemen aan een dansprogramma, wuifde ik alle bezwaren weg en stortte me er vol in. Want ook ik ben een kind van deze tijd. Kinderen van deze tijd denken dat alles mogelijk is, als je maar doorzet. Dat inspanning loont. Dat opgeven geen optie is. Wie uit zijn comfortzone stapt, oogst louter bewondering en lof. Het is heilzaam, verbreedt je horizon, je komt er als herboren uit.

Tot zover de theorie. Nu de praktijk.

Acht weken lang trainde ik me het schompes met mijn professionele danspartner Bernard. We brachten zo'n honderdvijftig uur op de dansvloer door. Met eindeloos geduld probeerde Bernard me de chachacha te leren. Dat bleek lastig. Dansen betekent niet alleen de juiste stappen zetten. Dansen betekent dat elke spier, elk onderdeel van je lijf mee moet doen. Je tenen, vingers, nek, benen, armen, hoofd: alles dient op een bepaalde

manier te bewegen, en die beweging wisselt voortdurend. Het is onvoorstelbaar lastig, vooral als je spieren alleen gewend zijn aan lopen, fietsen en een beetje tennissen.

Mijn hoofd raakte al snel in een permanente staat van paniek. O god, die arm moet daar. O hemel, dat been moet gestrekt. O shit, mijn hand hangt op halfzeven. Mijn hals is niet gestrekt. Ik moet nu naar links draaien. O nee, naar rechts.

‘Ik ga de choreo uitschrijven,’ zei ik tegen Bernard. ‘Wil jij me helpen? Misschien kan ik het dan beter onthouden.’

We appten elkaar cryptische teksten, die alleen wij begrepen.

Heleen: ‘Oké, dus bij de New Yorker gestrekt rechterbeen, linkerbeen in knieholte [samen] (2,3). En dan: terug via linkerbeen tegenover elkaar (4,1).’

Bernard: ‘Ja. En dan doe je 2 x twist gebogen rechterbeen snel alleen, terwijl je blijft kijken naar het publiek (2,en,3,en,4,en,1). Dan spiroll met rechterbeen voorlangs onder mijn arm door (2delay, 3stepturn).’

Na acht lange weken had ik de snelle, lastige choreo onder de knie. Bij de live-uitvoering stond ik stijf van de zenuwen, desondanks probeerde ik zo veel mogelijk te stralen. Want ook dat is een must bij dansen: al breek je twee benen, je blijft lachen. ‘Jullie leken het leuk te hebben, maar voor ons zag het eruit als een worstelwedstrijd,’ oordeelde Dan Karaty. De jury ‘beloonde’ onze inspanning met dikke onvoldoendes: twee drieën, een vier en een vijf. Een week en een Engelse wals later werden we weggestuurd, als eerste van alle dansparen.

Ik was opgelucht, maar ook teleurgesteld en boos. Boos omdat ik beter had moeten weten. Teleurgesteld omdat ik gefaald had. En omdat ik alle onzin die mensen elkaar wijsmaken had geloofd. Nee, de aanhouder wint niet altijd. En oefening baart niet per se kunst. Trouwens, je comfortzone is een superfijne plek en daarbuiten bevindt zich de hel. Het is

veel bevredigender om dingen te doen die je beheerst dan succes proberen te boeken met iets wat je niet kunt. Het allerbelangrijkste: opgeven is wél een optie. Als de ellende je te veel wordt, mag je stoppen en daar hoeft je je niet voor te schamen. Dit alles heb ik geleerd dankzij *Dancing with the Stars*. Alleen de chachacha kan ik nog steeds niet.